



ΕΤΟΣ 70όν

20 Φεβρουαρίου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 8 (3586)

ΜΙΑ ΑΘΑΝΑΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐχει λεχθεῖ ὅτι, ἐάν γιά κάποιον λόγο ἐξέλαιπε ὀλόκληρο τό ἱερό Εὐαγγέλιο καί διασωζόταν μόνο ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή τοῦ ἀσώτου Υἱοῦ καί τοῦ φιλεῦσπλαχνου Πατέρα, αὐτή θά μπορούσε νά χωρέσει συμπυκνωμένα ὅλη τήν ἀλήθεια τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τό κήρυγμα τῆς ἀγάπης, τήν πρόσκληση γιά μετάνοια καί τή συγχωρητικότητα τοῦ πολυεῦσπλαχνου Θεοῦ μας. Εἶναι πασίγνωστο τό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς παραβολικῆς διήγησης τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ ἀνάγνωσή της ἐπιλέγεται ὄχι τυχαία γιά τή θεία Λειτουργία τῆς σημερινῆς δεύτερης Κυριακῆς τοῦ Τριωδίου.

Ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς, σέ διάφορες περιστάσεις τῆς ζωῆς μας, ἐπιλέγουμε δρόμους ἀλλότριους τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, βηματίζουμε σέ αὐτούς, τρέχουμε πολλές φορές, γογγύζουμε στήν ἀνωφέρειά τους καί παρασυρόμαστε στήν κατωφέρειά τους. Ἄλλες φορές ἐπιλέγουμε διεξόδους σέ ἀδιέξοδες ὁδούς, ἄλλοτε μᾶς ἐπιβάλλονται μονόδρομοι. Γνωρίζουμε ἀνθρώπους πού ξεχνοῦν νά εἶναι παρόντες στή δυσκολία ἢ τήν ἀνάγκη μας. Γεμίζουμε ἀπόγνωση καί ἀπογοήτευση. Σέ ὅλους μας ὁμως, εὐτυχῶς, ὑπάρχει ἡ ἀνάμνηση τῆς πατρικῆς ἐστίας, ἡ ἀγκαλιά καί τό χαμόγελο τοῦ Πατέρα μας πού δέν θέλει τίποτε ἀπό ἐμᾶς παρά μόναχα ἐμᾶς.

Ἡ χαρά τῆς ἐπιστροφῆς

Ἡ ἐπιστροφή μας, πού εἶναι ὁ μονόδρομος γιά τή σωτηρία μας, γίνεται αἰτία γιά γλέντι πασχαλινό. Καμία χαρά δέν εἶναι τόσο μεγάλη στήν πατρική καρδιά τοῦ καλοῦ μας Θεοῦ, ὅσο ἡ χαρά πού προξενεῖ ἡ ἐπιστροφή μας. Ὅλη ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἀπό τήν ἀρχή μέχρι καί τό τέλος της, ἀποτελεῖ πρόσκληση γιά ἐπιστροφή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πολλές οἱ φορές ἐκεῖνες πού ὁ διάβολος ἐνδύομενος τό ἔνδυμα τῆς εὐσεβείας μᾶς ἐμβάλλει σέ σκέψεις γιά τό πλῆθος τῶν



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε΄ 11-32)

Ἡ φιλευσπλαγία τοῦ πατέρα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπος τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἐπεμμεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατιῶν ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσο μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμιῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγαιίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἠθέληεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· Ἴδου τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

ἀμαρτιῶν μας καὶ γιὰ τὴ δῆθεν ἀδυναμία μας νὰ ἐκζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καμία ἀμαρτία ὅμως, ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι, δέν μπορεῖ νὰ μᾶς στερήσει τὴν χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς, διότι ἡ μεγαλύτερη ἀμαρτία δέν εἶναι παρά μία μικρὴ σταγόνα μπροστά στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀλήθεια ὑπογραμμίζεται, ὅπως βλέπουμε ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κατασκευτικῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου, γιὰ νὰ κηρύξει

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς. Ὁ νεότερος ἀπὸ αὐτοῦ εἶπε στὸν πατέρα: Πατέρα, δῶσε μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού μου ἀναλογεῖ. Καὶ ὁ πατέρας τοὺς μοίρασε τὴν περιουσία. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ νεότερος γιὸς τὰ μάζεψε ὅλα καὶ ταξίδεψε σὲ μακρινὴ χώρα, καὶ ἐκεῖ κατασπατάλησε τὴν περιουσία του μὲ τὸ νὰ ζεῖ μιὰ ἄσωτη ζωὴ. Ὅταν τὰ ἐξόδευσε ὅλα, ἐνέσκηψε μεγάλη πείνα σὲ ἐκείνη τὴν χώρα, καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Πῆγε καὶ προσκολλήθηκε σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτες ἐκείνης τῆς χώρας, καὶ αὐτὸς τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια νὰ βόσκει χοίρους. Ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσει τὴν κοιλία του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε. Ὅταν ὅμως συνῆλθε, εἶπε: Πόσοι μισθωτοὶ τοῦ πατέρα μου ἔχουν ψωμί πού τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ: Πατέρα, ἀμάρτησα ἀπέναντι στὸν Θεό καὶ πρὸς ἐσέ· δὲν εἶμαι ἄξιος πλέον νὰ ὀνομάζομαι γιὸς σου, κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου. Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στὸν πατέρα του. Ἐνῶ ἀπείχε πολὺ ἀκόμη, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν συμπόνεσε, καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε στὸν λαμῶ του καὶ τὸν φίλησε. Ὁ γιὸς τοῦ εἶπε: Πατέρα, ἀμάρτησα ἀπέναντι στὸν Θεό καὶ σὲ ἐσέ, δὲν εἶμαι ἄξιος πλέον νὰ ὀνομάζομαι γιὸς σου. Ὁ πατέρας εἶπε στους δούλους του: Βγάλτε τὴν καλύτερη στολὴ καὶ ἐνδύσατέ τον, δώστε δακτυλίδι νὰ φορέσει στὸ χέρι του καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια, φέрте νὰ σφάζετε τὸ καλοδρεμμένο μοσχάρι, νὰ φάμε καὶ νὰ διασκεδάσουμε, γιατί ὁ γιὸς μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ τώρα ξαναζεῖ, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε. Καὶ ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν. Ὁ μεγαλύτερος γιὸς του ἦταν στὸ χωράφι, καθὼς ἐπέστρεφε δὲ καὶ πλησίασε στὸ σπῖτι, ἄκουσε μουσικὴ καὶ χορούς· γιὰ αὐτὸ κάλεσε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές καὶ ρώτησε νὰ μάθει τί ἦταν αὐτά. Αὐτὸς τοῦ εἶπε ὅτι ἦλθε ὁ ἀδελφός σου καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ καλοδρεμμένο μοσχάρι, ἐπειδὴ τὸν ὑποδέχθηκε πίσω ὑγιῆ. Αὐτὸς ὅμως θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπεῖ. Βγήκε λοιπὸν ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακαλοῦσε. Αὐτὸς ὅμως ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε στὸν πατέρα: Νά, τόσα χρόνια σὲ ὑπηρετῶ καὶ ποτέ δὲν ἀδέτησα ἐντολή σου, καὶ ποτέ δὲν ἔδωσες ἕνα κασίκι σὲ ἐμέ γιὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὅμως ἦλθε αὐτὸς ὁ γιὸς σου, πού κατέφαγε τὴν περιουσία σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γιὰ αὐτὸν τὸ καλοδρεμμένο μοσχάρι. Αὐτὸς τοῦ εἶπε: Παιδί μου, ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου, καὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου· ἔπρεπε νὰ διασκεδάσουμε καὶ νὰ χαροῦμε, γιατί αὐτὸς ὁ ἀδελφός σου ἦταν νεκρὸς καὶ τώρα ζεῖ ξανά, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοσις: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοσις τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

παγκόσμιο προσκλητήριον ἀγάπης καὶ συγγνώμης ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσα θὰ ἀκούσουμε τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεως στὸν Κατηχητικὸ Λόγο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου περὶ τῆς δεσποτικῆς φιλοτιμίας, ἡ παραβολὴ τοῦ εὐσπλάχνου Πατέρα τὰ περιγράφει γιὰ νὰ καλέσει τοὺς χριστιανούς σὲ μετάνοια.

20 Φεβρουαρίου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ)

Λέοντος επίσκοπου Κατάνης († 780). Βησσαρίωνος όσιου, Πλωτίνου όσιου.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Φεβρουαρίου, τῆς Ἀπόκρεω.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8 - θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31-46.

Ἡ ἄρνηση τῆς συμμετοχῆς στή χαρά

Μᾶς στενοχωρεῖ ὅλους ἡ στάση τῆς ἄρνησης τοῦ πρεσβύτερου ἀδελφοῦ. Εἶναι, δυστυχῶς, καί αὐτή μία στάση ἀναγνωρίσιμη μέσα στήν πορεία τῶν χριστιανικῶν πραγμάτων. Ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός τῆς παραβολῆς, ἀλλά καί τῆς κάθε ἐποχῆς, στερεῖται γενναιόδωρης καρδιάς, στερεῖται μεγαλοψυχίας. Δέν ἐπιθυμεῖ νά συμμετέχει στή χαρά τοῦ ἀδελφοῦ, στό Πάσχα τῆς ἐπιστροφῆς του. Αὐτό ἀπό τίποτε δέν στερεῖ τόν ἀδελφό του ἢ τούς συνδαιτυμόνες, ἀλλά μέ τόν τρόπο αὐτόν οὐσιαστικά στερεῖ καί ἀποκόπτει ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό του ἀπό ἓνα πανηγύρι, στό ὁποῖο ὅσοι συμμετέχουν αὐξάνονται καί σέ τίποτε δέν ὑπολείπονται. Δέν θέλησε νά καταλάβει τήν τιμή τῆς συνύπαρξης, τή χαρά τῆς καθημερινῆς κοινωνίας, γι’ αὐτό καί παραπονεῖται ὅτι τάχα ὁ πατέρας του ἐκεῖνον ποτέ δέν τόν τίμησε. Ἔχει περάσει ὁ ἴδιος στόν λαιμό του τή θηλιά τῆς ἐκζήτησης τοῦ δικαίου καί θέλει μέσα ἀπό αὐτό νά χωρέσει τήν πατρική ἀγάπη. Ὁ Πατέρας χορηγεῖ τόν Παράδεισο, καί ὅμως ὁ ταλαίπωρος πρεσβύτερος ἀδελφός ξεχνάει ὅτι ἐκεῖ δέν εἰσέρχονται μόνο ὅσοι ἔχουν δίκαιο, ἀλλά καί ὅσοι «ἄδिका» ἀγαποῦν, ἐπιθυμώντας διακαῶς τήν ἐπιστροφή καί τή σωτηρία τοῦ ἀγαπώμενου προσώπου.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Θεό νά μᾶς ἀξιώσει νά γευθοῦμε τήν εὐλογημένη ἐπιστροφή μας στήν οἰκία ἀλλά καί στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί Πατρός μας καί ἄς βοηθήσουμε καί ἐμεῖς γιά τήν προετοιμασία τοῦ ἑορταστικοῦ δεῖπνου, γιά τήν ἐπιστροφή ὅχι μόνο ἑνός, ἀλλά πολλῶν ἀδελφῶν μας.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ἀ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἐρῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
